

Der er ikke noget nyt

Jeg genkender hende fra ryggen; hun er en lille kvinde med den samme opsatte frisure, gul stropkjole, flade sko. Hun læner sig ind over disken og beder om chokolade, tager et ugeblad, beslutter sig for at købe det. Ekspedienten smiler og giver hende penge tilbage, hun lægger varerne ned i sin taske og vender sig.

Jeg går hen imod hende.

– Jane, siger jeg.

Hun genkender også mig med det samme, selvom vi ikke har set hinanden i over ni år. Dengang var jeg kæreste med hendes søn og kom i hjemmet hver eneste dag. Nu sætter hun sin taske på gulvet og omfavner mig, hun virker en smule lavere.

– Du ligner dig selv, men du er tyndere nu, siger hun og træder lidt tilbage. Hun ser på mig.

– Det var forfærdeligt med dine forældre, siger hun.

– Ja, det var ikke så godt, siger jeg.

Så spørger hun til mit liv, om jeg fik gjort uddannelsen færdig og har fået arbejde, om jeg er blevet gift. Jeg svarer

både ja og nej; jeg blev gift for fire år siden, men er skilt igen. Med hensyn til arbejde er jeg faktisk her i byen, fordi jeg skal til jobsamtale i eftermiddag, på min gamle skole.

– Det job får du, siger hun. – Så flytter du altså tilbage igen?

– Jeg skal lige ansættes først, siger jeg. – Og jeg har faktisk tænkt mig at blive boende, hvor jeg bor nu.

– Du bliver da træt af at køre flere hundrede kilometer hver dag, siger hun.

Hun fortæller, at Søren bor hjemme i øjeblikket. Han har arbejdet et par år i udlandet og skal lige holde lidt ferie, før han finder et sted at slå sig ned.

– Og det bliver sikkert heller ikke her i byen, siger hun.

– Jeg kan da også godt forstå, at I hellere vil være der, hvor tingene sker.

Jane inviterer mig til middag samme aften.

– Du ved jo, hvor vi bor, siger hun. – Og jeg er sikker på, at Søren bliver utrolig glad for at se dig. Hvornår har I egentlig set hinanden sidst?

– Det er meget længe siden, siger jeg.

– Du kan bare komme, når du vil, siger Jane. – Held og lykke med samtalen.

– Du har altså tysk og dansk som liniefag, siger skoleinspektøren, som slet ikke er blevet ældre at se på. Måske fordi han allerede dengang, for mange år siden, forekom mig at være utrolig gammel. Han går stadig i gabardinebukser og bærer sine nøgler i et bundt, hæftet fast til livremmen.

– Kom med ud og se de nye tilbygninger, siger han og viser mig rundt med begge hænder på ryggen. De har fået lagt lineoleumsgulve på skolen, og skurvognene, som i en lang

periode gjorde det ud for klasseværelser, er endelig blevet erstattet med en moderne betonlænge, som er bygget på den tidligere boldbane.

– Hvor spiller de så rundbold nu, spørger jeg.

– Vi har jo fået hallen, siger han og kigger på mig.

– Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg er meget glad for at se dig, siger han. – Vi har jo snakket om dig indimellem på lærerværelset, selvfølgelig også dengang med dine forældres ulykke.

– Nåja, det, siger jeg.

– Er det to år siden?

– Nej, det er fire til september, siger jeg.

– Det var tragisk, siger han.

Vi går tilbage via inspektørboligens have, hans kone sidder udenfor i en lænestol og gætter krydsogtværs. Hun rejser sig, da hun ser os.

– Susanne, velkommen, siger hun. – Du kan tro, vi blev glade, da vi fik din ansøgning. Vi vidste ikke engang, du var blevet lærer.

– Men det blev jeg, siger jeg.

– Er du så blevet gift og har fået børn og sådan, spørger hun.

– Nej, det venter lidt, siger jeg og tager imod det jordbær, hun plukker til mig.

– Det er et af de sidste for i år, siger hun. – Nu har vi også spist jordbær med fløde på over en uge i træk. Vil du blive og spise med i aften?

– Nej tak, jeg har allerede en aftale, siger jeg.

– Du kan få besked i morgen, siger inspektøren. – Skal vi ringe til dig?

– Jeg kan lige så godt komme forbi, jeg bliver i byen natten over, siger jeg.

– Kom i morgen formiddag, siger inspektøren og giver mig hånden.

– Og sov roligt i nat. Der bliver ikke nogen problemer.

– Det lyder godt, siger jeg og lukker havelågen efter mig.

Jeg køber en is og sætter mig på torvet. Isen er fuld af krystaller og smager gammelt, jeg smider den i en affaldsspand og tænder i stedet en cigaret. Det er første gang, jeg ryger offentligt i denne by, og jeg tager mig selv i at dække over cigaretten, da et ældre par går forbi.

Der ligger en lokalavis på bænken. Jeg læser døds- og bryllupsannoncerne. En pige fra min klasse er blevet gift med en mand, jeg ikke kender, tilsyneladende bor de i mine forældres gamle hus, i hvert fald ser det sådan ud på billedet. De står foran hoveddøren, holder hinanden i hånden, dørskiltet er ikke længere af messing.

Jeg parkerer på den modsatte side af vejen og bliver siddende i bilen. Garageporten står åben, og der er tomt derinde, de er sikkert på arbejde. En hund sidder i vinduet imellem to potteplanter og kigger ud. Den gøer, da et par børn går forbi. De standser og råber ad hunden, samler småsten op og kaster dem mod vinduet. Hunden presser sit ansigt op imod ruden og viser tænder, den pisker frem og tilbage mellem potteplanterne. Børnene går videre, grinende, det ene barn smider sin taske efter det andet.

Jeg bliver siddende, indtil de kommer hjem. Hunden springer ned fra vinduet, så snart den ser bilen. De kører ind

i garagen, og jeg kører derfra, da de stiger ud med indkøbsposer i hænderne.

Jane er ved at stege en and. Hun tager imod mig med rødvin og en grydeske i hånden, hun peger hen mod komfuret.

– Jeg synes lige, jeg ville lave lidt vintermad her i juli måned, siger hun. – Jeg har ikke glemt, hvad du godt kan lide, og iøvrigt er du næsten for tynd.

– Så slemt er det vel ikke, siger jeg og drikker store mundfulde rødvin af tørst.

– Susanne er kommet, råber hun ud gennem vinduet mod baghaven.

Søren dukker op på græsplænen i korte bukser og med bar overkrop. Han smiler, kaster en bold fra sig og kommer ind i køkkenet.

Hans lugt er stadig som varmt sand, vi holder om hinanden, Jane står bag os og hakker rødkål, hendes hænder bliver lilla. Søren siger, at jeg skal gå med ud i haven og drikke noget koldt, æblemost eller hvidvin, med isterninger i. Jeg har fået smag for rødvin og tager mit glas.

– Tag bare hele flasken, siger Jane. – Og du kan sætte dine ting ovenpå. Jeg regner med, at du sover her i nat.

– Jeg har egentlig ikke noget med, siger jeg.

– Nå, nej, siger Jane. – Vi spiser om en times tid.

– Jeg så det i avisen, siger Søren, da vi sidder ude på terrassen med flasken imellem os.

– Ja, siger jeg.

– Du må have haft det forfærdeligt.

- Jeg havde det ikke så godt, nej.
- Jeg tænkte på at ringe til dig, men jeg vidste ikke, om det ville have været i orden.
- Det gør ikke noget.
- Jeg vidste heller ikke, hvor du boede.
- På det tidspunkt boede jeg nede ved grænsen. Min mand fik arbejde der.
- Ja, min mor fortalte, at du har været gift.
- Ja. Vi blev skilt for to år siden.
- Og nu er du her.
- Og din mor steger en and.
- Tag noget mere rødvin, siger han og hælder op i mit glas.

Jane har dækket op i spisestuen. Før i tiden sad vi kun her ved højtiderne. Der er dug på bordet og lys i stagerne. Anden ligger på ryggen, sprødstegt og med et flag i brystet.

– Jeg har slet ikke spurgt, hvordan det gik med din samtale, siger Jane.

– Det var egentlig ikke nogen samtale, siger jeg og tager imod skålen med kartofler.

– Men du får jobbet, siger Søren og løfter sit glas for at skåle.

– Selvfølgelig gør hun det, siger Jane.

– Er det ikke mærkeligt at tænke på, at du skal undervise dine gamle klassekammeraters børn, siger Søren.

– Du bliver deres yndlingslærer, siger Jane.

– Jeg tror faktisk ikke, de ansætter mig, siger jeg. – Mine papirer er ikke specielt gode, og de skulle bruge en matematiklærer.

– Du har da altid været god til matematik, siger Søren.
– Det har hun, siger Jane.
– Når der er gået et par måneder, er du flyttet herved igen, siger Søren.

– Tak, fordi I ville se mig, siger jeg.

Vi skåler og begynder at spise, Jane løber frem og tilbage efter mere varm sovs, flere kartofler.

Efter middagen tager jeg mine cigaretter op af tasken. Jeg tænder en på stearinlyset og puster røgen væk fra bordet.

– Jeg kan godt forstå, at Susanne er begyndt at ryge, siger Jane.

– Kan du det, siger Søren.

– Ja, det kan jeg faktisk godt. Jeg var selv på nippet til det, da din far døde.

– Det har du da aldrig fortalt mig.

– Jeg fortæller dig ikke alt.

– Han fik en blodprop, ikke, spørger jeg.

– Jo, siger Jane. – Det lå til hans familie.

– Det vidste jeg heller ikke, siger Søren.

– Du ved da, hvordan han døde, siger Jane.

– Jamen, jeg var ikke klar over, at det var arveligt, siger Søren.

– Du har heller ikke noget at være bange for, du lever så sundt, siger Jane.

– Jeg spiser da meget slik, siger Søren.

– Det skulle Susanne også gøre, siger Jane.

– Jeg ryger i stedet for, siger jeg.

– Du skulle hellere spise, siger Søren.

Vi drikker kaffe i sofaen. Søren har lagt sin arm på ryglænet bag mig.

– Har du fundet dig en kæreste, Søren, spørger jeg.

– Ikke endnu, siger Jane. – Han er så kræsen.

– Jeg har i hvert fald fundet ud af, at de ikke hænger på træerne. Og når man endelig tror, man er lige ved, så er hun altid optaget.

– Det har jeg da ikke hørt noget om, siger Jane.

– Lad os høre noget om det, siger jeg.

– Der er ikke så meget at fortælle, siger Søren.

– Var hun gift, spørger Jane.

– Hun var gift, og hun havde et barn, hvis du endelig vil vide det, siger Søren.

– Ja, det er noget rod, siger Jane. – Gifte kvinder skal du holde dig fra.

– Så er det godt, jeg er blevet skilt, siger jeg og kigger op på Søren's arm lige bag min ryg.

De ler begge to. Jeg læner mig frem og drikker mere kaffe.

– Var du hvid brud, spørger Jane.

– Hele molevitten, siger jeg.

– Og orgel og brudevals og alting, siger Søren.

– Ja, siger jeg.

– Nåede dine forældre at være med til brylluppet, spørger Jane.

– I høj grad, siger jeg. – Det var på hjemvejen, de kørte galt.

– Nej, nej, siger Jane.

– Det anede jeg ikke, siger Søren.

– Det må have været en slem tid for dig, siger Jane. – Det var godt, du havde en mand.

- Ja, det var godt, siger Søren.
- Måske var det, siger jeg.
- Var han en god mand, spørger Jane.
- Han var udmærket, siger jeg.
- Men I blev skilt, siger Søren.
- Vi fik en dårlig begyndelse, siger jeg.
- Det kan jeg godt forstå, siger Jane.

Hun rejser sig og foreslår, at Søren og jeg går en tur. Selv vil hun tage opvasken, og hun vil helst gøre det alene.

- Jeg ved jo, hvor alting står, siger hun.

– Nu vi går her, siger Søren, – så kunne det lige så godt være for ti år siden.

Vi er på vej rundt om kirken og tilbage langs søen. Græsset er fugtigt, der lugter af varmt ferskvand.

- Hvordan mener du, spørger jeg.
- Jeg mener, at det hele er som dengang. Kan du se nogen forskel?

- Ikke ud over at vi er ti år ældre.
- Men du er stadig min største kærlighed.
- Er jeg det?
- Ja, du er. Og nu går du her ved siden af mig. Du har spist middag hos min mor. Og du har stadig lyst til at kysse mig.

- Det ved du da ikke noget om.
- Men har jeg ikke ret?
- Det kan godt være.
- Så gør det, siger han og standser mig.

Jeg var ikke klar over, at man kan genkende en mund på den måde. Den føles slet ikke fremmed og større eller mindre, end den skal.

- Du smager af cigaretter, siger han.
- Det er fordi jeg har røget.
- Du skulle tage og holde op.
- Det er lidt svært efter så mange år.
- Du røg da ikke, da vi var kærester.
- Ikke når du så det.
- Røg du, når jeg ikke var der?
- Som en skorsten.
- Det tror jeg ikke på. Jeg ville have opdaget det.
- Kan det ikke være lige meget?
- Selvfølgelig kan det det. Men du skulle alligevel tage og holde op.
- Lad os gå tilbage, siger jeg.

Jane går rundt i nattøj og vander pottedplanter.

– De skal lige have lidt og sove på, siger hun. – Jeg har lagt dyner frem oppe på Søren's værelse. I finder selv ud af, hvordan I vil ligge.

– Vi sover i min seng, siger Søren.

– Det bestemmer I selv, siger Jane. – Godnat, hvis I skal sove nu.

– Det skal vi, siger jeg og går op ad trappen.

– Tak for i aften. Og tak for mad.

– Ja, jeg var heldig med den and, siger Jane og vinker til mig.

– Har du en t-shirt, jeg kan låne at sove i, spørger jeg, da vi står oppe på værelset og lægger betræk på min dyne.

– Selvfølgelig, siger Søren og tager sin t-shirt af. Han lægger også sine bukser og sine underbukser.

– Hvad laver du, spørger jeg.
– Jeg tager mit tøj af.
– Det kan jeg se.
– Kom her og læg dig hos mig.
– Hvad nu, hvis jeg ikke vil.
– Det vil du. Du ser så fræk ud, siger han og rækker ud efter mig.

– Søren, siger jeg og holder hans hænder fast. – Vil du gøre noget for mig?

– Bare sig hvad.

– En pige, jeg har gået i klasse med, er flyttet ind i mine forældres gamle hus med sin mand. De har en hund. En puddelhund. Den sidder i vinduet, når de er på arbejde. Børnene ude på vejen driller den. De kaster sten mod ruden, så den bliver helt sindssyg.

– Og hvad skal jeg gøre?

– Du skal tage hen og sige til dem, at de ikke må lade den sidde i vinduet.

– Mener du det?

– Ja.

– Jamen, så gør jeg det.

– Du skal love det.

– Okay, jeg lover det.

– Godt, siger jeg.

Han lader sig falde bagover i sengen og slår hånden ind i sin mave.

– Jeg tror ikke, jeg kan alligevel, siger han.

– Det gør ikke noget, siger jeg. – Jeg vil heller ikke.

– Vil du ikke?

– Nej. Jeg vil heller ikke ligge der i sengen med dig.

- Hvorfor kyssede du mig så?
 - For at se, hvordan det var.
 - Hvordan var det?
 - Det var ligesom dengang.
 - Men du vil ikke gøre det igen?
 - Nej.
 - Og du vil ikke have mig tilbage.
 - Nej.
 - Du vil heller ikke have det job, vel?
 - Nej. Jeg vil ikke have det job.
 - Og hvis jeg lægger mig til at sove nu, så er du her ikke, når jeg vågner.
 - Nej.
 - Kom her.
- Han trækker mig ned i sengen.
- Jeg lader bare være med at falde i søvn, siger han.

Da han sover, står jeg op og finder min taske på gulvet. Jeg går ned ad trappen og ud af huset. Det er lyst nu, et bud kører op gennem indkørslen. Han rækker mig avisen og vender sin cykel, jeg løber overskrifterne igennem, der er ikke noget nyt. Fuglene synger, himlen er hvid. Jeg folder avisen sammen og lægger den foran hoveddøren.

Nu skal jeg hjem, men først kører jeg ned til skolen og parkerer i gården. Jeg bliver siddende i bilen og ryger cigaretter og venter på at høre klokken ringe. Da det går op for mig, at der er sommerferie, stiger jeg ud og går over til inspektørboligen for at give besked.